21/01/2022

Επιστημονική ευσυνειδησία και θεολογικός λαϊκισμός

/ Γνώμες

του Καθηγητή Χρήστου Κ. Οικονόμου
Προέδρου του Τμήματος Θεολογίας του Πανεπιστημίου Λευκωσίας και
τ. Προέδρου και Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής ΑΠΘ

Η επιστημονική ευσυνειδησία είναι κριτήριο κάθε επιστήμονα όλων των ειδικοτήτων, ιδιαίτερα όμως των ερευνητών και καθηγητών της θεολογικής επιστήμης. Η Θεολογία χαρακτηρίστηκε ως “η επιστήμη των επιστημών” και γι’ αυτό σε όλα τα Πανεπιστήμια σε όλο τον κόσμο κατέχει την πρώτη θέση στη σειρά αρίθμησης των Σχολών τους. Η Θεολογία εντάσσεται στις κοινωνικές και ανθρωπιστικές σπουδές, γιατί πραγματικά τα αντικείμενα έρευνάς της και το περιεχόμενο σπουδών της έχουν κοινωνικό και ανθρωπιστικό χαρακτήρα. Γι’ αυτό η θεολογική επιστήμη έχει σαφές γνωσιολογικό περιεχόμενο, όπως είναι η έρευνα των κειμένων της Αγίας Γραφής, κριτική, ερμηνεία, ιστορία και Θεολογία, οπότε

στο σημείο αυτό συμπίπτει με την επιστήμη της Φιλολογίας, η οποία και αυτή έχει ως κύριο αντικείμενο τη μελέτη και ερμηνεία των κλασικών κειμένων. Συγχρόνως η θεολογική επιστήμη ερευνά την ιστορία της Θείας Οικονομίας παράλληλα με την ιστορία της ανθρωπότητας, από την άποψη όμως του θεολογικού νοήματος και της ιστορικής πορείας του διαμέσου των αιώνων. Διερευνά παράλληλα με την ιστορία της Θείας Οικονομίας και τη θρησκειολογική διάσταση της ιστορίας του ανθρώπινου γένους. Συγχρόνως η επιστήμη της Θεολογίας συμβάλλει ουσιαστικά στον τομέα της Κοσμολογίας και διά των διηγήσεων της Γενέσεως νοηματοδοτεί τη δημιουργία του ανθρώπου και του κόσμου, θέτοντας τον άνθρωπο στην κορωνίδα της δημιουργίας, επισημαίνοντας την οικολογική αρμονία του ανθρώπου και της κτίσης ως αλληλένδετης συνύπαρξης και αλληλένδετων συνεπειών, ως προς τη συνύπαρξη και αρμονική συνεργασία των δύο κόσμων, του ανθρώπινου και του φυσικού και ζωικού βασιλείου.

Ως προς αυτή τη διάσταση του αντικειμένου της Θεολογίας, συνυπάρχει με την Κοσμολογία, την Αστροφυσική, τη Γεωπονία, τη Γεωλογία και τη Φυσική Επιστήμη. Παράλληλα, με την ανθρωπολογική εικόνα της δημιουργίας του ανθρώπου, επισημαίνονται τα πνευματικά του χαρίσματα, το λογικό, ο λόγος, η ελεύθερη βούληση, η κοινωνικότητα, η αγαπητική κοινωνία, η αγιότητα και η θέωση. Ταυτόχρονα η θεολογική επιστήμη έχει γνωσιολογικό περιεχόμενο την έρευνα της Πατερικής Γραμματείας, δηλαδή το πλήθος των συγγραμμάτων των Πατέρων της Εκκλησίας από τους αποστολικούς χρόνους, τους μεγάλους Πατέρες μέχρι τους Πατέρες της σύγχρονης εποχής, οι οποίοι ερμηνεύουν τα κείμενα της Αγίας Γραφής και επικαιροποιούν το μήνυμά τους, το οποίο παραμένει σύγχρονο στις ημέρες μας. Εξάλλου είναι γνωστό, ότι οι Πατέρες της Εκκλησίας, όπως Βασίλειος, Γρηγόριος, Χρυσόστομος, Γρηγόριος Παλαμάς δεν σπούδασαν μόνο τη Θεολογική Επιστήμη, αλλά και την Ιατρική και τη Ρητορική και όλες τις επιστήμες, που καλλιεργούνταν την εποχή των σπουδών τους στο κλεινό άστυ των Αθηνών του 4ου αι. μ.Χ. Η επιστήμη της Θεολογίας έχει ως αντικείμενο έρευνάς της και το φαινόμενο της ιστορίας των αρχαίων θρησκειών Ιουδαϊσμός, Βουδισμός, Ινδουισμός, Βραχμανισμός και από τα νεότερα χρόνια το Ισλάμ. Συγχρόνως στη δογματική διδασκαλία της εντάσσει τη μελέτη των αληθειών της πίστεως, όπως διατυπώθηκαν στις Οικουμενικές και τοπικές Συνόδους κατά καιρούς, και την ιστορία των Διορθοδόξων, Διαχριστιανικών και Διαθρησκειακών ακόμη Διαλόγων. Και αυτό γιατί η Εκκλησία είναι η αυθεντική έκφραση της Ορθοδόξου πίστεως, η οποία καλλιεργείται και διδάσκεται από την επιστήμη της Ορθόδοξης Θεολογίας. Η Εκκλησία, λοιπόν, είναι ο μόνος αυθεντικός θεματοφύλακας της Ορθοδόξου πίστεως και όχι οι φωνασκούντες φανατικοί, που ευτελίζουν τους εαυτούς τους, υβρίζοντας τους πάντες και τα πάντα, ζωντανούς και κεκοιμημένους. Οι άνθρωποι αυτοί είναι εκείνοι, οι οποίοι αρέσκονται στην αυτοπροβολή, γίνονται κριτές των

πάντων, έχοντας μία διεστραμμένη γνώση της Ορθόδοξης Θεολογίας, με αποτέλεσμα στο πρόσωπό τους να ευτελίζεται η αληθινή πίστη και στην ανασφάλεια προσωπικής μειονεξίας φωνασκούν ως υπερασπιστές ενός θεού του μίσους, της έχθρας, της αντιπαλότητας και του φανατισμού. Κλασική περίπτωση στα καθ' ημάς κάποιος Π. Τελεβάντος.

Ο συγκεκριμένος είναι εξ επαγγέλματος υβριστής ζώντων και νεκρών, αποκαλώντας τον Γέροντα Ιωσήφ και τα πνευματικά παιδιά του Λεμεσού Αθανάσιο, Νεάπολης Πορφύριο και Γέροντα Εφραίμ με πεζοδρομιακές βωμολοχίες και ακατανόμαστες ύβρεις, καθότι το θεολογικό μορφωτικό του επίπεδο είναι ανύπαρκτο. Αυτός ο άνθρωπος υπάρχει για να μη δουλεύει και να βρίζει τους πάντες και τα πάντα, προς αυτοϊκανοποίηση, αυτοδιαφήμιση της ανυπαρξίας της θεολογικής του παιδείας.

Η έπαρση και ο εγωισμός του φτάνει στο σημείο να βρίζει καθημερινά σε ευτελιστικά κείμενά του, που αρέσκεται να τα παρουσιάζει σε μία κτηνώδη προβολή, εικονίζοντας διάφορα ζώα, με τα οποία παρουσιάζεται να διαλέγεται και να προβάλλει, εκφράζοντας έτσι το επίπεδό του. Για τις ψευδολογίες του, ως συκοφαντικές δυσφημήσεις, οι οποίες επεκτείνονται ακόμη και στον Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο, τους Αρχιεπίσκοπο Αμερικής κ. Ελπιδοφόρο, Αυστραλίας κ. Μακάριο και Μεγάλης Βρετανίας κ. Νικήτα και αυτό γίνεται επί καθημερινής βάσης, έχει γίνει λόγος από πολλούς. Το γεγονός ότι είναι μέγας ψευδολόγος και συκοφάντης προβλήθηκε και πάλι σε όσα αναφέρει για τον Γράφοντα και τον Μητροπολίτη Κύκκου.

Σχολιάζοντας, λοιπόν, το άρθρο μου "Θεολογική παιδεία και εκκλησιαστικά δρώμενα", αυτοϊκανοποιούμενος και αυτοεπαιρόμενος, κρίνει τόσο σπουδαίο τον εαυτό του, που δεν θεωρεί σοβαρό έναν Καθηγητή Πανεπιστημίου, Πρόεδρο και Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, διότι σε βιβλίο μου που εξέδωσα "Διάλογος ευθύνης για τις Αρχιεπισκοπικές εκλογές της Εκκλησίας της Κύπρου", Θεσσαλονίκη 2003, άφησα "σαφέστατους, κατά την μυθοπλασία και συκοφαντία του, υπαινιγμούς, ότι ο Μητροπολίτης Αθανάσιος είναι ομοφυλόφιλος"! Αυτό αποτελεί συκοφαντική δυσφήμιση για το πρόσωπό μου, διότι είναι συνειδητή ψευδολογία και απάτη, αφού δεν υπάρχει πουθενά στο βιβλίο μου τέτοια αναφορά ή υπαινιγμός. Αντίθετα, μάλιστα, στο πρώτο κείμενο του βιβλίου μου με τίτλο "Εκκλησιαστική κρίση" (σελ. 13 – 15), που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Αντίλογος, Οκτώβριος 2000, με δήλωσή μου λίγο πριν τη σύγκληση της Μείζονος Συνόδου, για τις ψευδολόγες συκοφαντίες, εναντίον του Μητροπολίτη Λεμεσού Αθανασίου, αναφέρω: "Πρέπει η εκκλησιαστική κρίση να τερματιστεί το συντομότερο δυνατό μέσα από τις νόμιμες

διαδικασίες των θεσμικών οργάνων της Κυπριακής Εκκλησίας που είναι η Ιερά Σύνοδος των Επισκόπων και οι αποφάσεις να γίνουν αποδεκτές από το σύνολο των μελών της Ιεραρχίας και του πληρώματος της Εκκλησίας και να προχωρήσουν εν αγάπη προς την αντιμετώπιση των πνευματικών προβλημάτων του κάθε χριστιανού. Στο σημείο αυτό πρέπει να τονίσουμε πως όλοι ανεξαιρέτως οι Ιεράρχες επιδεικνύουν ζήλο στα καθήκοντά τους αλλά και η συμβολή του Μητροπολίτη Λεμεσού κ. Αθανασίου στην πρόοδο του κυπριακού μοναχισμού, στην πνευματική καλλιέργεια των νέων και στην οργάνωση και ανάπτυξη των ποιμαντικών δραστηριοτήτων της Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού είναι σημαντική και πρέπει να λαμβάνεται σοβαρά υπόψη στην εκτίμηση της προσωπικότητάς του".

Συνεπώς με όσα παραθέσαμε επί λέξει αντιλαμβάνεται ο καθένας, ότι ο Π. Τελεβάντος ψευδολογεί ασύστολα και είναι κοινός συκοφάντης χαμηλού θεολογικού επιπέδου. Δεύτερος θεολογικός λαϊκισμός, εμετικού επιπέδου, είναι η ψευδολογία, συκοφαντία και διαστρέβλωση της αλήθειας, όταν αναφέρει αυθαιρέτως και καθοδηγούμενος ότι ο Ηγούμενος Κύκκου κ. Νικηφόρος είναι οπαδός του λαϊκού οικουμενισμού και "αυτό κατέστη σαφές και με την εμετικής αηδίας οικουμενιστική προσφώνηση του Πανιερώτατου στον Πάπα Φραγκίσκο ηγέτη του Βατικανού στην Κύπρο. Δεν είχε, όμως, κανένα πρόβλημα να παρευρεθεί στον καθεδρικό ναό και να εξυμνήσει τον Πάπα".

Πρόκειται για απόλυτο θεολογικό λαϊκισμό, ψευδολογία, δυσφήμιση και απάτη, διότι αυτός που κατά χρέος προσφώνησε και εξύμνησε τον Πάπα Φραγκίσκο στον Καθεδρικό Ναό δεν ήταν ο Κύκκου Νικηφόρος, αλλά ο Αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Β΄ και όχι όπως ψευδώς, παραπλανητικά και σκόπιμα ανέφερε ο γνωστός υμνητής του Μακαριωτάτου. Συνεπώς με ποιον σοβαρό άνθρωπο συζητώ; Πολλοί μου λένε πώς ένας Καθηγητής Πανεπιστημίου ασχολείται με έναν ψευδολόγο, συκοφάντη, φανατικό, αθεολόγητο και καταδικασμένο από την ελληνική δικαιοσύνη από τον π. Βασίλειο Βολουδάκη για ένα χρόνο φυλάκιση με τριετή αναστολή;

Είναι ηλίου φαεινότερο με τι σοβαρό άνθρωπο έχουμε να κάνουμε που συνειδητά λέει ψευδολογίες και διαστρεβλώνει τα πραγματικά γεγονότα, συκοφαντεί προσωπικότητες για να γίνει αρεστός και να αυτοπροβληθεί ως κάποια προσωπικότητα. Καλή μετάνοια και καλή σύνεση.
Θέλω να κλείσω την παρούσα αναφορά μου στον θεολογικό λαϊκισμό του Π. Τελεβάντου αναφέροντας και εκτιμήσεις άλλων, όπως του Παν. Ανδριόπουλου από την Ιδιωτική Οδό, 31 Ιανουαρίου 2015, ο οποίος αξιολογώντας τον μεγάλο Κριτή της Οικουμένης, ψευδολόγο και υβριστή σοβαρών προσωπικοτήτων, ο οποίος αναφέρει τα εξής:

«Ο Κριτής της Οικουμένης δεν είναι ο Ιησούς Χριστός, δεν είναι ο Πάπας της

Ρώμης, δεν είναι ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας ούτε κανείς άλλος, αλλά ο Παναγιώτης Τελεβάντος.
Ο «κύριος» αυτός έχει εργολαβικά αναλάβει, λόγω του εωσφορικού εγωϊσμού που τον δέρνει, να κρίνει, σύμφωνα με το δικό του «ορθοδοξόμετρο», Συνόδους, Πατριάρχες, Επισκόπους, κληρικούς και λαϊκούς, δημιουργώντας και σοβαρά προβλήματα σε πολλούς από αυτούς...».
Και συνεχίζει ο Π. Ανδριόπουλος: «Μου είναι αδιάφορο αν είναι ψυχοπαθής. Με ενδιαφέρει μόνο ότι αυτό το παράσιτο δεν μπορεί να λέει «αθεολόγητο» και «επιπόλαιο» τον κάθε Μητροπολίτη Αργολίδος, διότι η θεολογική προσφορά του ιδίου είναι μηδενική, η δε ζωή του δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια επιπολαιότητα, η οποία όμως βλάπτει και άλλους».

Καλή μετάνοια, καλή σύνεση και καλή απαλλαγή από εμμονικές ιδέες ψευδολογίας, φανατισμού και κατασυκοφάντησης ζώντων και νεκρών που καταντούν θεολογικός λαϊκισμός.